

'Fasansfullt ont när han bet Hade ingen chans komma loss'

Av FOLKE ORTLIEB

BORÅS (Expressen). För tre veckor sedan låg Sigvard Berggren hlödande på källargolvet i sin villa i Fosseryd, livsfarligt riven av ett lejon.

I dag ligger han omlindad med präktiga bandage i sin säng en trappa upp — och leker med ett annat lejon! Det som hände i källaren den 29 juni har på intet vis rubbat hans inställning till dessa djur.

— Tro mig, säger han, lejon är precis som människor. En del är trevliga och bra, andra är kriminella.

Det är bara helt tillfälligt Berggren fått lämna Borås lasarett och hälsa på hemma. I dag skall han in igen för att få ny hud transplanterad på höger underarm.

— Den blev riktigt illa tilltygad. Jag vet faktiskt inte om lejonhannen slet eller bet sönder den. Allt gick så fort, så fort att jag knappt hann känna någon smärta.

— Lejonhannen var opålitlig och varje gång man skulle fylla på drickhon åt honom fick man se upp så han inte kom åt slangen.

Släppte inte greppet

Det hade hänt tidigare och när han väl fått tänderna

i den släppte han inte gärna. Den här kvällen lyckades han hugga tag i slangen. Och det var det som orsakade hela olyckan.

Jag slet till för att få loss slangen och tog ett kort steg framåt för att kunna hålla balansen. Blixtnabbt slängde lejonet ut en ramen genom springan (två decimeter hög) under gallret och högg tag i min högra fot.

Han slet till så kraftigt att jag vräktes omkull och blev liggande på rygg. Och därmed var jag fast. Min enda tanke var att komma åt hans ögon och på så sätt få honom att släppa greppet.

Det lyckades, men inte tillräckligt. Han kastade sig i stället över min högra fot innan jag hann dra åt mig benet. Det gjorde fasansfullt ont när han bet igenom foten och började dra med sig benet in under gallret.

Själv hade jag ingen chans att komma loss. Det var då jag ropade på min fru — Celestine. Hon räddade mig. Jag hade aldrig överlevt utan hennes hjälp.

Hennes attacker med vattenstrålen skrämde hannen så pass att han glömdes bort mig ett ögonblick. Det räckte.

Berggren sköt själv lejonet innan han åkte i väg med ambulansen.

— Det var ledsamt att behöva göra det. Men det fanns ingen annan utväg. Han var en "killer" — en boskapsdödare. En opålitlig gynnare som när som helst skulle anfalla igen.

Den roan jag köpte den här hannen och de två nya honorna (de är redan placerade i djurparken) av nere i Afrika varnade också för honom. Han hade fångats under en razzia efter en flock boskapsdödare.

Honorna var fångade på annan plats och till dem kan jag gå in när jag vill. De har funnit sig till rätta

— Lejon är som människor, säger Sigvard Berggren. En del — som den här lilla krabaten — är snälla och vänliga, andra är kriminella.

och är hur lugna och avspända som helst.

När djurparken får sin intendent och PR-chef på benen igen är osäkert. Såren smärtar fortfarande, och det kommer att ta tid innan de är helt läkta.

Honorna lugna

På lasarettet fick man hålla på i sex timmar innan Berggren var hoptrött. Det gick åt närmare 200 stygn.

— Om det är något som tror att jag hatar lejon efter det här så är det fel. Kan över huvud taget någon tycka illa om en sån här krabat, undrar lejonintendenten och lyfter upp en kelsjuk lejonunge i sängen.

— Det kan ingen, påpekar fru Celestine. Men Sigvard, hur många gånger har jag inte sagt att du inte får ha lejon i sängen...

— Hon räddade mitt liv, säger Sigvard Berggren om hustrun Celestine, som här har lille sonen Ken, 1, i famnen.